

Безъ съмнѣние, подозрѣние и докачание —
съ хадъжда, вѣра и любовь.

Познай себе си!

21-а и 22-а

ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

12. III. и 19. III. 1924 ГОДИНА — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу 21.

**Безъ съмнѣние, подозрѣние и до-
качение — съ надежда,
вѣра и любовъ.**

21-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

12. III. 1924 ГОД. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

**Безъ съмнѣхне, безъ подозрѣхне,
безъ докачехне.**

Т. м.

(Мълчание и размис-
ление $1\frac{1}{2}$ ч.)

Съмнѣние, подозрѣние и докачание, това сж три важни положения, които спъватъ ученика. Затова първиятъ законъ е: **никакво съмнѣние, никакво подозрѣние и никакво докачание къмъ вътрѣшното начало, което те ръководи.** И каквито да бждатъ външнитѣ условия въ живота ти, знайте, че Богъ нито се измѣня, нито се промѣня. Да прѣдпочетешъ всичко: да те биятъ, да бждешъ гоненъ, но да останешъ вѣренъ на Бога — това е величието на човѣка! Човѣкъ, който не може да умре за Божията Любовь, за Божията Мждрость и за Божията Истина — не е характеренъ човѣкъ. Азъ едно зная: не само вие, но и цѣлиятъ свѣтъ да дойде, не може да ме накара да се съмнѣвамъ въ себе си. Всички хора да дойдатъ, не могатъ ме

накара да подозра себе си. Никой не е въ състояние да ме застави да се докача. Въ менъ докачане нѣма, защото азъ зная, че Богъ нито се промѣня, нито се измѣня, Той е вѣченъ. Защо ще се съмнѣвашъ въ Бога? Ако не можешъ да глътнешъ единъ горчивъ хапъ въ живота, ти не си ученикъ. Вие имате невидими неприятели. Ако не внимавате, тѣ могатъ да изсмучатъ всички сокове на живота ви, и да останете мъртви кости. Ако внимавате, ще бъдете насадени на лозата. Вѣчното начало е невидимо. безгранично, не може да Му турите никакъв образъ. Отъ Бога нѣма да се докачате. Отъ васъ се изисква една вътрѣшна просвѣта, която да ви служи като основа въ живота. За да може Божествениятъ Духъ да работи въ васъ, не трѣбва да се съмнѣвате, нито да се подозирате, нито да се докачате. При това положение, духовниятъ свѣтъ ще ви говори на единъ разбранъ езикъ.

Сега, като мълчахте, нѣкои се питаха: какво да мислимъ? — Ще прекарате въ ума си, доброто и лошото въ васъ. Ще разгледате, какъ сте приложили търпението, милосърдието, смирението, кротостта, въздържанieto, Любовта и Истината. Ще се помолите на Бога, да дойде Божествениятъ Духъ въ васъ като свѣтина, да ви помогне, да приложите всичко това пос-

тепенно. Безъ тази Божествена благодать, много трудно ще се борите въ свѣта. Вие мислите, че Истината може да я намѣрите на земята. Не, Истината е жителка на небето, Единственото нѣщо, което Богъ обича въ насъ, е Истината. Господъ ще постѣпи съ васъ тъй, както е постѣпилъ едно врѣме спрѣмо пророцитѣ — същата опитностъ ще имате и вие, същото благословение ще имате и вие. Духътъ, който работи, е същиятъ и прѣди Христа, и слѣдъ Христа. За Божественото въ душата си трѣбва да имаме единъ свещенъ трепетъ. Всѣка дума, излѣзла отъ Божествената уста, който и да ни я донесе е цѣнна за насъ. Скъпоцѣнниятъ камъкъ който и да го донесе, има своята цѣнностъ. Също е по отношение Божественитѣ думи. Само по този начинъ може да се установи между насъ хармония. Ние имаме да се боримъ още съ доста сериозни мѣнотии, съ голѣмо неразбирателство. Въ даденъ моментъ се иска голѣма мъдростъ, за да знаемъ какъ да постѣпваме. За въ бъдеще, вички трѣбва да да постѣпваме по Бога, и ще бъдемъ силни. Ако Богъ е съ насъ, ще бъдемъ силни.

Втория пѣтъ ще гледаме да направимъ мълчанието по пълно. ще се молите да се изцѣрите отъ физическитѣ си недѣзи. Би трѣвало всички ние да

бждемъ здрави. Тѣзи болести не ни прѣпорѣчватъ много. Прѣдъ Бога скрито-покрито нѣма, лицепріятие нѣма. И тѣй, никакво съмнѣние, никакво подозрѣние и никакво докачание! Сполучите ли въ това, ще дойде онази свѣтлина, която очаквате. Човѣкъ, който не е спокоенъ, който се дразни и е недоволенъ отъ себе си, не е силенъ. Силниятъ човѣкъ не се дразни, слабиятъ се дразни. Опитътъ показва, дали трѣбва да се съмнѣвамъ, или не. Докачението е единъ опасенъ недѣгъ. Дълго врѣме ще трѣбва да се борите съ него. Стремѣжитъ на човѣка сж безконечни; човѣшкиятъ духъ може да го задоволи само вѣчността. Тукъ на земята човѣкъ не може да се задоволи. Щомъ кажешъ да направишъ нѣщо, не подозирай себе си, дали може да го направишъ, или не. Кажи и го направи! Послѣ, не се съмнѣвай, че нѣмашъ толкова сили! Безъ подозрѣние, безъ съмнѣние, безъ докачание! Работите ли така. Божието благословение ще дойде. Въ този законъ нѣма изключение. Всичкитъ велики хора въ свѣта сж се отличавали съ това.

Въ характера на Христа имаше самообладание. Той имаше властъ, но когато го биха, не се защищаваше. Той знаеше, че е отъ високо произхождение, но при все това, не се защити. Христосъ не се съ-

мнѣваше въ работата, която имаше да върши. Той прѣнесе всичко съ търпѣние. Вие не може да бждете по-търпеливи отъ Христа. Когато дойде плѣсницата на вашата карма, на сѣдбата ви, ще трѣбва да издържите безъ колебание, безъ страхъ. Ще застанете срѣщу нея безъ страхъ, безъ съмнѣние и безъ отчаяние. Само хората безъ честолюбие, безъ гордостъ се отчайватъ. Когато човѣкъ изгуби своята гордостъ, се отчайва. Вие ще спазите вашата гордостъ. И като ви биятъ, пакъ ще стоите горди. Човѣкъ трѣбва да бжде спокоенъ като вѣчната скала, о която морскитъ вълни се разбиватъ. Гордъ това значи да се не поколебаешъ, да се не подкупвашъ отъ никаква съблазнь; да останешъ вѣренъ на Бога въ любовта си, вѣренъ къмъ Истината. Човѣкъ, който не може да умрѣ за Божията Любовь, за Божията Мѣдростъ и за Божията Истина, не знамъ кѣдѣ седи неговото величие. Който издържи смѣло всички изпитания неговитъ по-голѣми братя го поздравляватъ и му казватъ: „Не бой се, ние ще прѣвърнемъ тия плѣсници на благословение. Тѣ сж само по лицето ти, твоята душа не е засегната. Божественитъ плѣсници сж хубави! Ако Господъ нѣкога ни прати своето благословение, да не Го подозираме. Най-мѣжното нѣщо въ свѣта е да изтърпимъ всички изпитания.

безъ докачане. Тѣзи нѣща не сж за дѣца, а сж за възрастни хора, за хора които разсждаватъ. Азъ говоря лично за всѣкиго едного отъ васъ. Азъ ви виждамъ като горящи свѣщи. Виждамъ кой колко свѣти. Животътъ не е играчка, не трѣбва да се самозаблуждаваме. Ние сме прѣдъ лицѣто на Бога, Който е съвършенъ и желае и нашето усъвършенствование, желае да разбираме Неговитѣ закони. Когато азъ говоря, имамъ прѣдъ видъ всички ви. Всѣка Истина може да я проверите, азъ не я измислямъ отъ себе си. Приложете я, вие ще се ползвате отъ нея. И който да ви донесе Истината, вие трѣбва да използвате. Истината, като фактъ, отъ когото и да е дошла, винаги има една и сжща стойностъ. Когато дойдете въ съприкосновение съ самия източникъ на нѣщата, то е другъ въпросъ. Знайте, че изворотъ самъ нѣма да дойде при васъ, вие трѣбва да отидете при него. Господъ нѣма да дойде при васъ. Въ васъ трѣбва да има разположение вие да отидете при Него. Щомъ рѣшите вие да отидете при Бога, това показва, че Божественото изтича отъ васъ. Тогава и въ Бога ще се породи желание да дойде при васъ — ще изпрати Духа си.

Като ученици, въ всички ви трѣбва да има морална стабилностъ, устойчивостъ. Безъ тази морална

стабилностъ, колкото познания и да имате, ще ги изгубите. Разбойникътъ въ свѣта, който иска да обира хората, е дяволътъ. Ако си силенъ, ще го разтърсишъ; ти ще имашъ сила, само ако имашъ морална стабилностъ. Ще хванешъ дявола, ще го раздрусашъ хубаво и ще кажешъ: азъ съмъ, който побждавамъ. Това въ окултната, въ Божествената наука наричатъ самообладание, благородство на Духа. Азъ ви зная слабоститѣ и ако искахъ да ви привлека за себе си, щѣхъ да ви угаждамъ. Азъ, обаче, ви казвамъ недъзитѣ, за да ги изправите. Ако учителятъ не покаже грѣшкитѣ недъзитѣ на ученика си, защо е учителятъ? Да се изправятъ погрѣшкитѣ, това е една задача на живота. Ще прѣмините прѣзъ редъ изпитания, ще дойдете най-послѣ до Божественото око, ще ви се даде една задача, и ако я разрѣшите, ще влѣзете въ Царството Божие. Кога? — за ученика остаряване нѣма. **Въ вѣчния животъ има вѣчно подмладяване.** На земята може да работите, каквото ви се даде. Отъ никаква работа човекъ не трѣбва да се срамува. Всѣки день, каквото и да намѣрите, нѣкоя малка работа, направете я. Нѣкой търси специална работа, за светии само. Не, каквато работа и да ти се даде свърши я, не бирай работата. Каквато работа и да е, тя ще се

облагороди отъ тебе. Не трѣбва да се срамуваме отъ работата, която Богъ ни е далъ. Щомъ една работа ни е опрѣдѣлена отъ невидимия свѣтъ, бѣди благодаренъ отъ нея. Започни, и ще я свършишъ. Кой каквато работа върши — да се радва. То е важно. Богъ има за васъ разни длѣжности, Каквото ви попадне на рѣцѣтъ, извършете го безъ роптание, безъ съмнѣние, безъ подозрѣние, безъ докачание. На мѣстото на съмнѣнието турете надеждата; на мѣстото на подозрѣнието турете вѣрата; на мѣстото на докачанието турете любовта. И кажете тогава на първитѣ трима приятели: по бюджетни съображения ние вече затваряме тия три служби, нѣмаме мѣсто за васъ, намѣрете си другъ мѣсто. Ще уволните подозрѣнието, докачанието, съмнѣнието, но приятелски и ще насадите вмѣсто тѣхъ вѣрата, надеждата любовта, които служатъ безъ пари. Първитѣ искать много пари. Съмнѣнието — 10,000 лева, подозрѣнието — 20,000 лева, докачанието иска 1,000,000 годишно. Надеждата, вѣрата, любовта работятъ безъ пари. Тѣ сж три закона които трѣбва да работятъ въ васъ.

Мълчанието, което ви давамъ е само една промѣна, една малка почивка. Другъ пътъ ще искамъ

отъ васъ едно събрание тихо, безъ никаква кашлица. Искамъ да се дисциплинирате. Да седишъ $1\frac{1}{2}$ или 1 часъ въ мълчание, благодатно сръдство. Всички да забравятъ мълчотиитѣ си поне за $1\frac{1}{2}$ ч. това е едно Божие благословение.

Т. м.

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ!

22-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

19. III. 1924 ГОДИНА — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу 21.

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ!

(АНГЛОТ И)

19. 10. 1934 ГОДИНА — СЪБНА

ПЕЧАТНИКА МАШИНАТА — РАБОТНА

Познай себе си!

(Мълчание 20 минути).

Въ тия събрания на мълчание, вие ще изучавате, каква сила има човъшката воля. Да имашъ воля, значи човѣкъ да може да извърши нѣщо. Мълчаливъ човѣкъ е само онзи, който е докаралъ въ себе си всички мисли, желания и дѣйствия въ съгласие. Мълчаливъ човѣкъ, значи човѣкъ, който вдига малко шумъ. Онѣзи нѣща, които сж хармонични, тѣ сж проявление на мълчанието. Свѣтлината е мълчалива.

Всички трѣбва да се отвикнете отъ единъ старъ навикъ, който е навикътъ на дявола. Вие му слугувате отъ 8000 години насамъ. Тогава питамъ: кой слуга, слѣдъ като е живѣлъ 8000 години при своя господарь, не е взелъ отъ неговитѣ навици? Това е една служба отъ цѣли 8000 години при единъ и сжщъ господарь! Въпрѣки всички усилия, които правите въ себе си, да се подигнете, вие все-таки носите нѣкои отъ неговитѣ навици. Всичкигѣ контрасти, които произтичатъ въ живота ви, се дължатъ на него. Сега, разбира се, школитѣ, по въпроса за сжществу-

ването на дявола, се раздѣлятъ въ мнѣніята си. Нѣкои не вѣрватъ, че има дяволъ, понеже мислятъ, че дяволътъ не е всесиленъ, а нѣкои мислятъ, че дяволътъ е господарь на свѣта. Христосъ казва: „Иде князътъ на този свѣтъ! Ще знаете, че азъ нѣмамъ нищо общо съ господаря на вашия свѣтъ“ Значи, отъ двѣ хиляди години насамъ, Христосъ управлява свѣта. Мнозина се очудватъ на слѣдния фактъ. казватъ: чудно нѣщо, отъ какъ съмъ трѣгналъ въ този пѣтъ, да служа на Бога, изживѣхъ толкова нещастия, толкова неприятности и злини. Трѣбва да се върна къмъ стария животъ, тукъ не върви. Пари имахъ, изгубихъ ги; кѣща имахъ продадохъ я; дѣца здрави имахъ, сега сж болни; жена ми по-напрѣдъ ме почиташе, сега петъ пари не дава за мене! Защо става така? Това сж навицитѣ на стария господарь. Че много естествено е това! Ако вашата дъщеря излѣзе отъ дома ви, безъ ваше съгласие, ще дадете ли прикята, която сте ѝ приготвили? Обущата, роклята, шапката, които сте ѝ приготвили, ще ги дадете ли? Азъ говоря принципиално. Нѣкой пѣтъ ние казваме: майката е длъжна да дава, това е Христовия законъ. Да, споредъ Христовия законъ така е; но споредъ човѣшкия законъ, майката ще вземе обущата и ще изпѣди дъщерята навънъ боса. Така

и дяволътъ: като речешъ да служишъ на Бога, той си иска, паритѣ, които му дължишъ. Той казва: тѣ сж мои дай ги тукъ, въ моята каса. Тия дрешки, обуща, дай ги на менъ и ти излѣзъ навънъ голъ, тъй както си. Не е ли това естествено? Вие се чудите, но дяволътъ съ право казва: тия нѣща сж мои. Нѣкои искатъ да отидатъ при Бога съ паритѣ на дявола, съ дрехитѣ на дявола, съ обущата на дявола. Азъ ви казвамъ: Господъ не иска такива разбойници. Туй е фактъ! Сега вече, за новия животъ трѣбва да има други методи, и затуй е внесена смъртъта. Смъртъта седи между дявола и Господа. Тя примирява нѣщата. Дяволътъ отива при смъртъта и ѝ казва: еди-кой си заминава за онзи свѣтъ. Като отидешъ при него вземи му всичкото, което е взелъ отъ този свѣтъ. Тя казва: не бой се, всѣки, който дойде до мене, всичко му снемамъ. Господъ сжщо отива при него и ѝ казва: Азъ искамъ синъ ми и дъщеря ми да се върнатъ чисти при менъ, да не оставишъ никакъвъ грѣхъ въ тѣхъ. — Добръ, азъ ще ги очистя напълно. Тѣй щото, едното лице на смъртъта е обърнато къмъ дявола, а другото — къмъ Бога. Ето защо, ако погледнете смъртъта отъ страната, дѣто е дяволътъ, тя е страшна, но ако погледнете на смъртъта отъ страната, дѣто е Богъ — тя е кра-

сива. Тази страна на смъртта носи чистота, затова Господъ придружава това лице на смъртта.

Кои сж старитѣ навици на дявола? Единъ отъ старитѣ навици на дявола е докачението. Когато е билъ въ небето, той се докачилъ за много малка работа, и отъ тамъ сж го изпждили. Така и всички тѣ ученици въ школата се докачатъ все отъ малки нѣща. Нѣкой дошълъ и не поздравилъ нѣкого. Какъ тѣй да не му обърнатъ внимание? Питамъ сега: ако ние разсжждаваме съ онзи здравъ разумъ, кое е онова, което повдига ученика въ очитѣ на учителя? Нали неговитѣ способности? Когато единъ ученикъ влѣзе въ класъ, може никой да не му обърне вниманието, но когато започне да рѣшава всичкитѣ задачи най-хубаво, когато започне да отговаря тамъ идѣто никой не може да отговори, учителътъ ще обърне внимание на него, а послѣ и ученицитѣ ще му обърнатъ внимание. Слѣдователно, не важи какъ влиза ученика и какъ го посрещатъ, но какъ се учи и какъ проявява своята воля. Сжщиятъ законъ е и по отношение васъ. И вие влизате въ свѣта, и свѣтътъ не ви обръща внимание. За да ви обърне внимание, вие трѣбза да бъдете способни, трѣбва да иматѣ дарби. Нѣкой отъ васъ трѣбва да бъдетѣ краснорѣчиви, други да имате сила да лѣкувате; тре-

ти да бъдете художници, четвърти — да бъдете писатели, музиканти, пети — да бъдете архитекти. инженерни, зидари, щести — да бъдете търговци, но не търговци на лъжата, а търговци на честността. Всички трѣбва да развивате всестранна деятелностъ въ живота. Всички тия професии трѣбва да се осветятъ и да се прилагатъ тѣй, както ангелитѣ ги прилагатъ. Когато свѣтътъ се е построилъ, всичкитѣ понапреднали братя на човѣчеството, сж имали вече мѣсто, кждѣ да проявяватъ своитѣ дарби. Не е въпросътъ, какво е вашето положение днесъ. Сегашното ви положение е положение на обществото, а за васъ е важно положението, когато вие излѣзете отъ затвора. Човѣкъ е въ затворъ до тогава, докато има известни недѣжи въ себе си. Когато се освободите отъ всичкитѣ свои недѣжи и добиете ония велики добродѣтели, които сж били първоначално вложени въ вашитѣ души. въ вашитѣ духове, вие ще бъдете свободни отъ законитѣ на свѣта, отъ законитѣ на смъртта. Това, което човѣкъ ще придобие въ бъдаще, ние наричаме „ново състояние“, състояние на новъ животъ. Всичкитѣ окултни школи, съ многобройните си клонове, както Ибожествената школа, иматъ зацѣлъ да въведатъ ученицитѣ въ това ново състояние. Разбира се, не е лесна работа да влѣзе чо-

въкъ въ новия животъ. Падането е било трудно, но и възлизането е трудно. Колкото е голѣма силата, която е тласнала човѣка къмъ земята, толкова голѣма е силата, която може да тласне човѣка къмъ Бога. Низходящата и възходящата сили сж равни една на друга. И слизането, и качването е въ Бога. И падането и ставането е въ Бога. И едното, и другото сж отъ Бога. Всички ония хора, които не сж искали да слизатъ по правия пътъ, сж паднали; и всички ония, които не сж искали да възлизатъ нагорѣ по правия пътъ, сж криволичили много. Не се спъвайте въ кривитѣ си възгледи, които сж внесени въ васъ по закона на наслѣдствеността, или по закона на прѣбраждането, или въ врѣмето на странствуването на човѣшката душа.

Сега, за насъ е важно да прѣвъзмогнемъ лошитѣ навици. Запримѣрь, между васъ сжествува навикътъ, че двама души не могатъ да се търпятъ. Че не могатъ да се търпятъ, това не е грѣхъ, не е ни какъво прѣстѣпление. Защо не могатъ да се търпятъ? — Допуснете, че вие влизате въ една много тѣсна стая само съ едно легло и то за единъ човѣкъ. Идва вторъ човѣкъ, и тъй иска да легне, но нѣма мѣсто. Тогава той лѣга отгорѣ надъ първия. Какъ мислите, онзи, който е отдолу, ще бжде ли разположенъ? —

Нѣма да бжде разположенъ. Напротивъ, той нѣма да може да го търпи и много естествено е, че ще му каже: махни се! Вториятъ ще бжде малко по разположенъ и ще му каже: ако ме обичашъ, моля ти се, остави ме да полежа отгорѣ ти! Това, че тѣ не могатъ да се търпятъ, се дължи на едно съвпадение, че и двамата искатъ да използватъ единъ естественъ навикъ въ едно и сжщо врѣме. Този споръ може да се избегне, като си раздѣлятъ и двамата леглото по слѣдния начинъ. Единиятъ ще каже: азъ ще спя три часа. Слѣдъ това азъ ще стана, а ти ще легнешъ. Нѣма защо да лежимъ единъ отгорѣ, другъ отдолу. Въ това врѣме, когато азъ спя, ти ще бждешъ дежуренъ. Послѣ ти ще спишъ, азъ ще дежуря. Силнитѣ хора, хората, които спорятъ въ свѣта, това сж хората на едното легло. Спорътъ се отнася до въпроса, кой върху кого да лежи. Единиятъ казва: този човѣкъ не се подчинява. Той отговаря: какъ да се подчиня? Да се оставя да легнешъ отгорѣ ми? Това подчинение ли е Товае, което често се случаваше въ живота. Затова, онзи, когото не обичаме, ние считаме за котцузъ човѣкъ и не можемъ да го търпимъ. Причината за всичко това е много проста; и двамата иматъ единъ естественъ навикъ, който искатъ да използватъ въ едно и сжщо врѣме — нищо повече. Запримѣрь,

ако срещна двама души, които сж чръзмърно горди, и поздравя единия най-напрѣдъ, а послѣ другия, то този, когото поздравя послѣдънъ ще се докачи. Тогава, ако съмъ уменъ, ето какъ ще разрѣша тази задача. Щомъ и двамата сж горди, ще почакамъ да излѣзе най-напрѣдъ единиятъ, и като го срещна, ще го поздравя. Слѣдъ 15 минути ще излѣзе вториятъ — и него ще поздравя. Той нѣма да знае, че съмъ поздравилъ другаря му първо, а послѣ него. Всѣки ще мисли че пръвъ съмъ го поздравилъ. Види ли ми че поздравя другаря му по-рано, той ще каже; значи менъ ме мислишъ за опашка.

Има много противорѣчия въ свѣта, които ние нѣма да оправимъ. Тия нѣща не сж само отвѣнъ, но това сж противорѣчия които сжществуватъ въ нашата плътъ. Нѣкой пѣтъ ние се боримъ съ себе си. Това е най-голѣмото зло. Човѣкъ никога не трѣбва да се бори съ себе си, защото, ако се бори съ себе си, ще се унищожи. Побѣдишъ ли себе си, ти ще се заличишъ. Единственото естествено нѣщо е **да познаваме себе си**. Да познаваме себе си, значи да познаемъ доброто, което е вложено въ насъ, и да знаемъ какъ да го развиваме. Човѣкъ трѣбва да познава себе си, но не и да се бори съ себе си. Тази мисль трѣбва да се изхвърли отъ ума

ви. Боришъ ли се съ себе си, дяволътъ е влѣзълъ въ тебе — нищо повече. Започнешъ ли да познавашъ себе си, Богъ започва да живѣе въ тебе, и ти започвашъ да познавашъ Бога. Много нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че човѣкъ се бори съ себе си. Познаешъ ли себе си, ще знаешъ какъ да постѣпвашъ. Борбата е навикъ. Сега, да кажемъ, че трѣбва да се боримъ и сме, поставили борбата като принципъ въ живота си. Всички хора днесъ се борятъ: и на лѣво, и на дѣсно все се борятъ. Питамъ: ако борбата разрѣшаваше въпроситѣ, гдѣ сж резултатитѣ на тази борба? — Нѣма почти никакви резултати. Тази борба прѣдставлява само едно упражнение за уякчаване на силитѣ. Да воювашъ съ себе си, това е най-голѣмата глупость, която човѣкъ може да извърши. Ние не трѣбва да воюваме. Защото, ако воюваме, какъ ще обяснимъ стиха отъ Писанието, който казва: „Богъ е, който дѣйствува въ васъ“. Туй, което мислишъ, което вършишъ, това е Богъ. Тогава съ кого ще се боримъ, съ кого ще воюваме? Разберемъ ли това нѣщо, този навикъ „да се боримъ“, трѣбва да го избѣгваме и къмъ въшнитѣ. Не трѣбва да се боришъ нито съ себе си, нито съ своитѣ близки. По сѣщия законъ трѣбва да се стремимъ да познаемъ и тѣхъ. Има моменти, когато

единъ братъ, или една сестра сж тѣжни, скръбни въ душата си и се нуждаятъ отъ една малка услуга. Това е въ реда на нѣщата. Такава нужда отъ услуга всѣкога ще се яви, не сме ние всесилни. Даже Богъ, Който е всесиленъ въ Своего величие, който нѣма нужда отъ нищо, радва се, когато ние направимъ едно добро. Какво печели той отъ това? — Нищо не е спечелилъ, но Той се радва, че вие сте изпълнили, че вие сте разбрали едно Негово свещено желание. Радва се, че вие сте възприели и реализирали една ваша свещена мисль, която е чакала хиляди години реда си. Богъ се весели, а щомъ се весели Той, ние се радваме, че ще имаме възможность да изпѣдимъ отъ себе си лошитѣ навици. Човѣкъ трѣбва да познава себе си!

И тъй нѣма да се борите съ себе си, но ще познавате себе си. Ако ви сполети нѣкакво нещастие въ свѣта, то е отъ дявола. Астролозитѣ отдаватъ нещастията въ свѣта все на Сатурна, на падналия Богъ. Дяволътъ не обича да види човѣка щастливъ; той иска всички да бждатъ нещастни като него. Затова умниятъ човѣкъ трѣбва да бжде на щрекъ. Дяволътъ има прѣстолъ на земята, има агенти, които слѣдятъ всичко. Мислите ли, че той не знае за туй събрание, което става сега тукъ? Той знае всичко.

Въ България той си има много агенти, понеже царството на свѣта е негово. Всичкитѣ хора които управляватъ свѣта, които служатъ на свѣта, сж все негови слуги. Той не иска нѣкой да знае смисъла и прѣдначението на това негово царство. Пъкъ ние му казваме: ти се разправяй съ свѣта, ние имаме въ твоето царство нѣмаме, нѣма защо да се разправяшъ съ насъ. Ти не си взелъ твоето царство отъ насъ; Ако Богъ те остави на власть, ние нѣмаме нищо противъ, но когато Той те смене, ние нѣма да те подѣржаме. Дойде дяволътъ и те пита: ако Господъ ме сваля отъ власть, ще гласувашъ ли заради мене? — Нѣма да гласувамъ. Тамъ е туй дълбокото разбиране на живота. Не мислете, че вие може да избегнете отъ тия по-висши интелигентни сили, наречени „адепти на злото, на тъмнитѣ сили“. Тѣхната мисль е насочена да действува разрушително, да вселява сжблъзнь, съмнѣние. Има Братя, като носятъ миръ, радостъ, съзнание. Тѣй че въ свѣта сжществува голѣма борба между тия двѣ сили, т. е. борба между свѣтлината и тъмнината.

Сега ние ще излѣземъ за пръвъ пѣтъ на 9/22 мартъ сутринята, да посрещнемъ първия лѣтъ на слънцето всички ученици да бждатъ на своето мѣсто, дъждъ, калъ, каквото и да е врѣмето, всички,

безъ изключение, ще излѣземъ. Не казвамъ, че само при хубаво врѣме. Хубаво, лошо, каквото и да е врѣмето, ние ще хванемъ първия лъчъ, ще се качимъ надъ облацитѣ отгорѣ.

Вие може ли да прѣдскажете, какво ще бѣде врѣмето въ сѣбота? Какъ прѣдчувствувате? — (Хубаво). Не ви питамъ, какво искате да бѣде, но какво чувствувате? Туй, което чувствувате, то е вѣрно.

Т. м.

Мирѣ!

— Мирътъ носи Божията радостъ!

